

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **CPU TRADE s.r.o.**
sídlem Rokytova 1, Brno
zastoupen JUDr. Radkem Kellerem, advokátem
sídlem Jaselská 23, Brno

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2016, č.j. 3185/16/5300-21442-700225,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22.1.2016, č.j. 3185/16/5300-21442-700225, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) tak, že se daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období březen 2009, březen 2010, duben 2010, květen 2010, červenec 2010, srpen 2010, září 2010, listopad 2010 a prosinec 2010 nedoměňuje podle pomůcek ve smyslu § 98 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“). Žalovaný rozhodl následujícím způsobem:
 - dodatečný platební výměr ze dne 9.7.2014, č.j. 2972262/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměňuje DPH za zdaňovací období březen 2009 ve výši 424 839 Kč namísto 443 805 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „zákon č. 337/1992 Sb.“), ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 84 967 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 9.7.2014, č.j. 2974488/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměňuje DPH za zdaňovací období březen 2010 ve výši 150 537 Kč namísto 237 971 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 30 107 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974534/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměňuje DPH za zdaňovací období duben 2010 ve výši 1 030 708 Kč namísto 1 364 464 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 206 141 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974596/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměňuje DPH za zdaňovací období květen 2010 ve výši 0 Kč namísto 1 772 419 Kč a že žalobce nemá povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974679/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměňuje DPH za zdaňovací období červenec 2010 ve výši 648 724 Kč namísto 2 128 900 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 129 744 Kč;
 - dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974731/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměňuje DPH za zdaňovací období srpen 2010 ve výši 297 360 Kč namísto 2 225 870 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 59 472 Kč;

- dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974843/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměřuje DPH za zdaňovací období září 2010 ve výši 0 Kč namísto 3 788 930 Kč a že žalobce nemá povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení s § 264 odst. 13 daňového řádu;

- dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974888/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměřuje DPH za zdaňovací období listopad 2010 ve výši 733 428 Kč namísto 2 438 977 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení

s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 146 685 Kč;

- dodatečný platební výměr ze dne 10.7.2014, č.j. 2974901/14/3002-24801-711251, žalovaný změnil tak, že se žalobci doměřuje DPH za zdaňovací období prosinec 2010 ve výši 1 014 647 Kč namísto 3 063 010 Kč a že žalobci vzniká povinnost uhradit u částky doměřené daně oproti poslední známé dani penále podle § 37b odst. 1 písm. a) zákona č. 337/1992 Sb. ve spojení

s § 264 odst. 13 daňového řádu v částce 202 929 Kč.

I. Podstata věci

2. Správce daně v dané věci dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno a za předmětná zdaňovací období tak nebylo možné stanovit daňovou povinnost dokazováním podle § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu, což uvedl ve zprávě o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868. Žalovaný nesouhlasil se závěrem správce daně, že žalobce neunesl důkazní břemeno tak, že by nebylo možné stanovit daňovou povinnost dokazováním. V písemnosti ze dne 19.3.2015, č.j. 8419/15/5200-20442-700225, žalovaný konstatoval, že žalobce spolupracoval se správcem daně, že k jednotlivým plněním předkládal další důkazní prostředky, že předložil daňovou evidenci dle § 100 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (dále jen „ZDPH“), jejíž věrohodnost, správnost a úplnost dle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně relevantním způsobem nezpochybnil; postupem podle § 115 odst. 1 daňového řádu tak žalovaný správci daně uložil doplnit řízení a odstranit jeho vady, přičemž písemností ze dne 23.6.2015, č.j. 19942/15/5300-21442-700225, seznámil žalovaný žalobce s odlišným právním názorem oproti názoru správce daně a vyzval jej k možnosti uplatnění práva vyjádřit se k odlišnému právnímu názoru a případným návrhům na provedení dalších důkazních prostředků.
3. Žalovaný po doplnění odvolacího řízení uzavřel, že v případě oprávněnosti uplatnění osvobození při dodání zboží do jiného členského státu žalobce neprokázal, že se plnění uskutečnila tak, jak je uvedeno na předložených daňových dokladech, že zboží bylo v souladu s § 13 odst. 2 a § 64 odst. 1 ZDPH dodáno osobě registrované k dani v jiném členském státě a že bylo skutečně odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, a proto byl žalobce povinen podle § 22 odst. 1 ZDPH přiznat daň na výstupu ke dni uskutečnění zdanitelného plnění. Z tohoto důvodu žalovaný potvrdil částky doměřené daně.
4. Co se týká odpočtů DPH na základě přijatých daňových dokladů od DAIMOS CMC s.r.o. (zdaňovací období březen 2010, duben 2010, květen 2010, červenec 2010, srpen 2010, září

2010, listopad 2010 a prosinec 2010), žalovaný dospěl k závěru, že nelze spolehlivě prokázat existenci objektivních okolností svědčících o žalobcově vědomé účasti na podvodu na DPH, proto v této části žalovaný odvolání žalobce vyhověl; podmínky pro vznik a uplatnění nároku na odpočet daně podle § 72 a násl. ZDPH proto splněny byly, a žalovaný proto snížil částky doměřené daně.

5. Co se týká oprávněnosti nároku na odpočet daně podle § 72 a násl. ZDPH, žalovaný akceptoval důvody uvedené v odvolání a ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění ohledně použití přijatých plnění od dodavatele Backhan, s.r.o., a proto změnil údaje o doměřených daňových odpočtech za zdaňovací období březen 2009. V případě dodávek od HILLINGDON s.r.o. (zdaňovací období duben 2010), NextTrade Europe s.r.o. (zdaňovací období březen 2010), TKU INVEST s.r.o. (zdaňovací období listopad 2010 a prosinec 2010) a EGOWAY spol. s r.o. (zdaňovací období březen 2009 a duben 2010) žalovaný dovodil, že žalobce neprokázal, že plnění přijal, resp. že je použil ke své ekonomické činnosti, a tedy že uplatnil odpočty DPH v souladu s § 72 odst. 1 ZDPH, a proto žalovaný potvrdil částky doměřené daně.

II. Shrnutí žalobní argumentace

6. Žalobce namítá nepřezkoumatelnost a nezákonnost napadeného rozhodnutí i jemu předcházejících prvostupňových rozhodnutí. Podle žalobce zjištěný skutkový stav odporuje obsahu správních spisů, přičemž postupem správních orgánů byla porušena jeho práva chráněná čl. 11 odst. 5 a čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce má za to, že unesl své důkazní břemeno, avšak správní orgány nikoli. Žalobce předložil ucelenou řadu důkazů ohledně dodání resp. prodeje zboží. Doložil doklady vztahující se k jednotlivým fakturám, popsal a zdokumentoval způsob nabytí zboží, jeho přepravu, místo předání kupujícímu, způsob úhrady a dodání zboží dodacími listy, předložil též čestné prohlášení a další důkazy. Správní orgány svým postupem porušily § 5 odst. 1 a 3, § 6 odst. 3 a § 8 odst. 1 daňového řádu.
7. Žalobce dále podrobnou argumentací a s odkazem na judikaturu Soudního dvora EU brojí proti tomu, že by se účastnil řetězce obchodních transakcí, jehož cílem bylo čerpání nároku na odpočet daně.
8. Žalobce uvádí, že předložil ucelený soubor písemností prokazujících uskutečnění zdanitelného plnění. Žalovaný jej však nehodnotil, pouze sdělil, že na dokladech za zboží a za přepravu je časový nesoulad v letech uskutečnění a že na nákladních listech chybí vazba, k jakým dokladům za zboží se přeprava vztahuje. Z rozhodnutí nevyplývá, které doklady za zboží a přepravu trpí časovým nesouladem a případně jakým. Žalobce předložil listiny, ze kterých vyplývá, že zboží bylo nezávislou přepravní společností doručeno třetímu subjektu v jiném členském státě Evropské unie. Žalobce označil důkazy ke zjištění vlastníků účtů v bankách, z nichž mu byly hrazeny kupní ceny. Žalovaný však tyto důkazy neprovedl. Stejně tak žalobce označil důkazy k přepravě zboží.
9. V žádném z případů nebylo prokázáno, že údaje o obchodních případech byly v účetnictví žalobce zaznamenány v rozporu se skutečností, nebo že existují vážné a důvodné pochyby o věrohodnosti předložených dokladů. Žalobce kromě listin předložil též výpisy z účtů, ze kterých vyplývá obdržení sjednané kupní ceny; v obchodní praxi se jedná o stěžejní doklad o realizovaném zdanitelném plnění, přičemž žalovaný tento důkaz nijak nehodnotil. Co se týká nekontaktnosti obchodních partnerů či toho, že nepodalí daňové přiznání, jde o

okolnosti zcela mimo dispozici žalobce. Co se týká vytýkané neúplnosti dokladů o přepravě, žalobce uvádí, že jejich obsah nemohl ovlivnit, když byly vystaveny přepravcem či skladníkem.

10. Svoji argumentaci žalobce rozhojnil v replice k vyjádření žalovaného, v níž odkázal na jiné rozhodnutí žalovaného, v němž podle žalobce žalovaný za stejného skutkového stavu dospěl k odlišnému hodnocení důkazní situace, pokud jde o koupi zboží od DAIMOS CMC s.r.o.
11. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňová zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření nesouhlasí se žalobou, přičemž odkazuje na argumentaci obsaženou v odůvodnění napadeného rozhodnutí.
13. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním stanovisku po celou dobu řízení před zdejší soudem. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Posouzení věci

14. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
15. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.
16. Podstatou sporu je otázka, zda správní orgány prokázaly skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost žalobcem předložených daňových dokladů a v návaznosti na to posouzení, zda byly splněny podmínky pro přiznání nároku na odpočet DPH ve smyslu § 72 ZDPH, a dále zda žalobce prokázal oprávněné uplatnění osvobození od DPH při dodání zboží do jiného členského státu podle § 64 odst. 1 ZDPH.
17. Pokud žalobce namítá nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí, zdejší soud k tomu uvádí, že především musí být z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Žalobce námitku nepřezkoumatelnosti nijak blíže nekonkretizuje. Z argumentace žalovaného dle zdejšího soudu plynou dostatečné nosné skutkové a právní důvody a stejně tak se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami žalobce; napadené rozhodnutí tak odpovídá kritériím přezkoumatelného správního rozhodnutí.
18. Argumentuje-li žalobce tak, že nárok na odpočet DPH lze vyloučit pouze v případě daňového podvodu či porušení zákazu zneužití práva, tak obecně platí, že v případech, kdy daňový subjekt prokáže uskutečnění zdanitelného plnění způsobem uvedeným na předložených účetních dokladech, má možnost uplatnit nárok na odpočet DPH, nejsou-li

přítomny další skutečnosti, které přiznání tohoto nároku znemožňují. Takovými skutečnostmi mohou být účast daňového subjektu na daňovém podvodu či jednání spočívající ve zneužití práva. Jestliže však žalobce v posuzované věci namítá, že bylo na správci daně, aby případně doplnil odvolací řízení a předešel takové skutečnosti, ze kterých by bylo možné usuzovat na podvod na DPH, jakož i na to, že žalobce o podvodu věděl či se zřetelem k okolnostem vědět měl a mohl, k tomu zdejší soud zdůrazňuje, že otázkou podvodného jednání je možné se zabývat až poté, co je spolehlivě prokázáno, že ke zdanitelnému plnění, ze kterého si plátce nárokuje odpočet DPH, skutečně došlo. V posuzované věci však žalobce uskutečnění plnění neprokázal.

19. V daném případě se otázkou účasti žalobce na podvodu žalovaný zabýval v souvislosti s uplatněnými odpočty DPH na základě přijatých daňových dokladů od dodavatele DAIMOS CMC s.r.o. v rámci zdaňovacích období březen 2010, duben 2010, květen 2010, červen 2010, červenec 2010, srpen 2010, září 2010, listopad 2010 a prosinec 2010. Žalovaný v tomto případě dovodil (strana 31 napadeného rozhodnutí), že za dané důkazní situace nelze spolehlivě prokázat existenci objektivních okolností svědčících o žalobcově vědomé účasti na podvodu na DPH ve smyslu konstantní judikatury Soudního dvora EU. Podle žalovaného z vyhodnocení důkazů vyplývá, že podmínky pro vznik a uplatnění nároku na odpočet DPH podle § 72 a násl. ZDPH byly splněny. Dále se však žalovaný v napadeném rozhodnutí otázkou účasti žalobce na podvodu nezabýval; jeho rozhodnutí stojí na jiných skutkových a právních důvodech, s nimiž žalovaný žalobce seznámil v průběhu odvolacího řízení písemností „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) ze dne 23.6.2015. Z tohoto důvodu je argumentace žalobce o povinnosti správce daně prokázat, že měl a mohl vědět, že se účastní daňového podvodu, stejně jako odkaz žalobce na judikaturu Soudního dvora EU ohledně daňových podvodů, nepřijatelná a mijející se s předmětem věci.

a) Oprávněnost uplatnění osvobození od daně při dodání zboží do jiného členského státu

20. Žalovaný v písemnosti „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) v průběhu odvolacího řízení uvedl (strana 8 až 12 předmětného dokumentu), že žalobce předložil pouze formální důkazní prostředky, kterými neprokázal, že zboží bylo dodáno do jiného členského státu odběratelům ABACEL TRADE s.r.o. (dále jen „ABACEL TRADE“) (zdaňovací období březen 2010 a duben 2010), OLGESTION s.r.o. (dále jen „OLGESTION“) (zdaňovací období červenec 2010 a srpen 2010), SMART IMPORT EXPORT GmbH (dále jen „SMART IMPORT EXPORT“) (zdaňovací období listopad 2010) a Triton Technology ApS (dále jen „Triton Technology“) (zdaňovací období prosinec 2010), a že postupoval oprávněně v souladu s § 64 odst. 1 ZDPH.
21. Podle § 13 odst. 2 ZDPH se dodáním zboží do jiného členského státu pro účely tohoto zákona rozumí dodání zboží, které je skutečně odesláno nebo přepraveno do jiného členského státu.
22. Podle § 64 odst. 1 ZDPH dodání zboží do jiného členského státu plátcem osobě registrované k dani v jiném členském státě, které je odesláno nebo přepraveno z tuzemska plátcem nebo pořizovatelem nebo zmocněnou třetí osobou, je osvobozeno od daně s

nárokem na odpočet daně, s výjimkou dodání zboží osobě, pro kterou pořízení zboží v jiném členském státě není předmětem daně.

23. Z úředního záznamu správce daně ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, vyplývá, že žalobcem předložené formální doklady o uskutečnění plnění do jiného členského státu pro ABACEL TRADE v rámci zdaňovacích období březen 2010 a duben 2010 (dodání dle dokladu č. 010/75, 010/90, 010/93, 010/97) správce daně zpochybnil, neboť na základě mezinárodního dožádání správce daně zjistil, že místně příslušný správce daně nepotvrdil uskutečnění zdanitelného plnění dle předložených dokladů, ABACEL TRADE nepodává daňová přiznání, nekomunikuje se správcem daně a nepřebírá poštu, její registrace k DPH byla zrušena 31.5.2010. Z výpovědi P. D., který byl v rozhodné době jednatelem této společnosti, vyplynulo, že žádnou činnost pro ABACEL TRADE nevykonával a není mu známo, že by tato společnost za jeho vedení nějakou činnost vykazovala, neboť mu v roce 2009 bylo nabídnuto, aby v této společnosti dělal jednatele, přičemž neměl vykonávat žádnou činnost. P. D. dále uvedl, že účetnictví nikdy neviděl a ani nevěděl, kdo ho vedl.
24. Pokud jde o žalobcem předložené doklady, tak podle správce daně na vystavených dokladech za zboží a na dokladech za přepravu se vyskytuje časový nesoulad v datech uskutečnění, na všech předložených nákladních listech nebylo uvedeno, k jakým dokladům za zboží se přeprava vztahuje, odběratel uvedený na dokladech za zboží neodpovídá příjemci uvedenému na nákladních listech, nákladní listy nejsou potvrzené odběratelem. Podle správce daně žalobce nepředložil žádnou písemnost, na které by bylo potvrzeno přijetí zboží odběratelem uvedeným na vydané faktuře.
25. Vytýkal-li žalobce žalovanému a správci daně způsob hodnocení předložených listin a neprovedení navrhovaných důkazů, tak zdejší soud neshledal žádnou nesprávnost na hodnocení žalobcem předložených dokladů za situace, kdy správce daně předestřel dostatečné pochybnosti o jejich průkaznosti. Dokazování v průběhu daňového řízení není založeno na zásadě vyšetřovací, nýbrž na prioritní povinnosti daňového subjektu dokazovat vše, co sám tvrdí; neunesení důkazního břemena daňovým subjektem neznamená, že by správce daně měl povinnost relevantní důkazy sám vyhledávat. Pravidlo, že v daňovém řízení spočívá důkazní břemeno na daňovém subjektu, platí s výjimkou obsaženou v § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, kdy je správce daně povinen identifikovat konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené doklady jako nevěrohodné, neúplné, neprůkazné či nesprávné. Dokáže-li správce daně v tomto smyslu prokázat takovéto nesrovnalosti, unesl svoje důkazní břemeno a to se přeneso opět na daňový subjekt. Zároveň platí, že správce daně při dokazování hodnotí důkazy podle své úvahy, každý důkaz posuzuje jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti a přihlíží ke všemu, co při správě daní vyšlo najevo (§ 8 odst. 1 daňového řádu). Správci daně zároveň žádná pravidla nestanoví důkazní sílu jednotlivých důkazních prostředků, přičemž závěry dokazování musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu odpovídajícího požadavkům formální logiky a úvaha správce daně musí být přezkoumatelným způsobem vyjádřena.
26. Výše shrnuté úvahy správce daně vyplývající z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, k uskutečněným plněním pro společnost ABACEL TRADE, týkající se přepravních dokladů, faktur a nákladních listů ve spojení s výsledky

mezinárodní výměny informací týkající se tohoto odběratele, podle soudu neodporují ani pravidlům formální logiky ani zásadě volného hodnocení důkazů.

27. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak ve vztahu k dodání zboží do jiného členského státu správce daně nejprve v průběhu daňové kontroly žalobce vyzval (výzva ze dne 19.6.2013, č.j. 2264339/13), aby prokázal, s kým a jakým způsobem dojednával dodávky a ceny zboží, kdo objednával přepravu, kdo a kde dodávky přejímal, jakým způsobem žalobce navazoval obchodní vztahy se svými odběrateli a zda byly dodávky pojištěny. Žalobce k tomu dne 25.4.2014 ve svém vyjádření sdělil, že pokud je na fakturách uvedeno jako místo určení označení jiné společnosti (TAMION s.r.o.), je tomu tak proto, že dostal od odběratele instrukci, že má zboží dodat do skladu této společnosti. Žalobce dále odkázal na výpis z účtu, z něhož byly zjevné platby od odběratele ABACEL TRADE. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) zástupce žalobce k prokázání dodání zboží do jiného členského státu uvedl, že žádá o řádné doplnění dokazování výsledky případně místním šetřením přepravníků a osob, které zboží na Slovensku převzaly, například skladovatelů. Dále navrhl provést jako důkaz „svědectví“ Raiffeisen banky k prokázání skutečnosti, od koho byly připsány prostředky na účet žalobce, jakož i banky odesílatele k identifikaci osoby s dispozičním právem k účtu a ke zjištění skutečnosti, proč tato osoba žalobci finanční prostředky poukázala.
28. Žalobce dále navrhoval dokazovat „svědeckou výpověď“ společnosti DME, s.r.o., která zboží převzala od společnosti Direct Parcel Distribution CZ s.r.o. (dále jen „DPD“), přičemž žalobce žádal o ztotožnění této přepravy a jejích okolností u DPD. Také žádal o ztotožnění přeprav a okolností přeprav u spedice Šumpich, Karla Šenkyříka a TAMION s.r.o. Požadoval také svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží expedoval.
29. Žalobce dále uvedl, že z usnesení Policie ČR č.j. OKFK-4-863 vyplývá, že ALZA a.s. obchodovala s tímž odběratelem v rozsahu minimálně obdobném jako žalobce; žalobce tak žádal o „svědeckou výpověď“ této společnosti. Podle žalobce by takové svědectví nepřímým dokládalo, že odběratel skutečně vykonával obchodní činnost a celkově by podpořilo argumentaci žalobce, že s touto společností obchodoval a zboží jí dodal.
30. Žalovaný po shrnutí skutečností zjištěných správcem daně k deklarovanému odběrateli na Slovensku a pochybností správce daně ohledně údajů na předložených dokladech uvedl, že žalobce jednoznačně neidentifikoval osobu ani nepředložil žádný jiný důkazní prostředek ohledně tvrzení o předání a přepravě zboží zmocněné třetí osobě. K návrhu na provedení důkazu svědeckou výpovědí DME, s.r.o., která zboží převzala od společnosti DPD na účet společnosti ABACEL TRADE, žalovaný upozornil, že žalobce kupříkladu v podání doručeném dne 23.3.2014 (č.j. 1319640/14) uvedl, že příjemce zboží dle dodacího listu 000100024 byla společnost TAMION s.r.o. Dle žalovaného ze žalobcových tvrzení není zřejmá identifikace zmocněné osoby k převzetí zboží za společnost ABACEL TRADE.
31. Žalovaný upozornil, že povinnost prokázat oprávněné uplatnění osvobození od DPH stíhá žalobce, který ji nesplnil; daňový subjekt má prokázat vše, co sám tvrdí. Pokud žalobce jednoznačně neidentifikoval zmocněnou osobu, která zboží od něj přebírala, žalovaný uvedl, že není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových tvrzení, a proto neakceptoval návrh na provedení svědeckých výpovědí označených právníky osob.

32. K tomu zdejší soud uvádí, že je podstatné, jakou důkazní hodnotu měly navrhované důkazní prostředky pro doposud zjištěný skutkový stav mít. Důvodem odmítnutí důkazního návrhu může být právě okolnost, že navrhovaný důkaz není schopen potvrdit ani vyvrátit tvrzené skutečnosti a není podstatný pro již zjištěný skutkový stav. Správce daně tedy není vázán všemi důkazními návrhy daňového subjektu, nicméně pokud k provedení navrhovaného důkazu nepřistoupí, musí být zřejmé, jaké důvody jej k odmítnutí dokazování s ohledem na již zjištěný skutkový stav vedly, čemuž správce daně, resp. žalovaný, v daném případě dostal. S ohledem na to, že při prokázání dodání zboží do jiného členského státu a tím i nároku na osvobození od DPH leží důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od DPH do jiného členského státu Evropské unie na plátcí, který zdanitelné plnění uskutečňuje (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14.6.2013, č.j. 5 Afs 63/2012-57, č. 2913/2013 Sb. NSS), byl žalobce povinen prokázat uskutečnění transakce s ABACEL TRADE, coby deklarovaným odběratelem v jiném členském státě. *„Vzhledem k tomu, že v rámci intrakomunitárního obchodu Evropské unie není přímo monitorován přechod zboží přes hranice mezi jednotlivými členskými státy, není možné vyloučit riziko daňových podvodů. Daňový subjekt, jehož tíží důkazní břemeno, musí své obchodní aktivity přizpůsobit konkrétním podmínkám tohoto rizika a při obchodování (zvláště se značným finančním rozsahem) využít příslušných institutů... Je totiž věcí daňového subjektu, jaké důkazní prostředky ve vztahu k prokázání tvrzené skutečnosti zvolí.“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.7.2010, č.j. 8 Afs 14/2010-195, č. 2172/2011 Sb. NSS).
33. Za situace, kdy byly údaje na formálních dokladech správcem daně relevantním způsobem zpochybněny a jednatel deklarovaného odběratele v daném případě figuroval zjevně v pozici „bílého koně“, žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval výše uvedené důkazní návrhy, z nichž některé byly natolik nekonkrétní (požadavek místního šetření u přepravníků a skladovatelů, ztotožnění přepravy a okolností přepravy), že žalovaný k nim správně poznamenal, že se jedná o návrhy přesahující důkazní povinnost správce daně. Takto formulovanými návrhy žalobce de facto přenášel zpět důkazní aktivitu na správce daně, což je v rozporu s výše zmiňovaným rozložením důkazního břemena v daňovém řízení.
34. Pokud jde o návrhy na výslechy přejímajících „společností“, ALZA a.s. a skladníka žalobce uplatněné v roce 2015, tak ty nebyly navrhovány k okolnostem přejímky zboží deklarovaným dodavatelem, a stěží by tak mohly potvrdit, že společnost ABACEL TRADE zboží skutečně přijala, což je právě tou podstatnou okolností deklarované transakce, která byla zpochybněna. Není tak důvodná námitka, že žalovaný nesprávně nezohlednil důkazní návrhy žalobce. Co se týká úhrady ceny zboží (což žalobce dokladoval výpisem z účtu a požadoval po žalovaném zjištění okolností úhrady), tak soud uvádí, že na závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky odběratelem za situace, kdy doklady byly správními orgány kvalifikovaně zpochybněny.
35. Co se týká plnění do jiného státu pro společnost OLGESTION v rámci zdaňovacích období červenec 2010 a srpen 2010 (dodání dle dokladu č. 010/184 a 010/238), správce daně zpochybnil žalobcem předložené formální doklady o uskutečnění plnění. Z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, vyplývá, že správce daně na základě mezinárodního dožádání zjistil, že místně příslušný správce daně nepotvrdil uskutečnění zdanitelného plnění dle předložených dokladů, na adrese sídla

OLGESTION není označená poštovní schránka, subjekt se nenachází ani v seznamu obchodních korporací sídlících na dotčené adrese, poslední daňové přiznání bylo podáno za prosinec 2009, registrace k DPH byla zrušena ke dni 30.11.2010. Z výpovědi P. D., který byl v rozhodné době jednatelem této společnosti, vyplynulo, že v roce 2009 mu bylo nabídnuto, aby v této společnosti dělal jednatele, přičemž neměl vykonávat žádnou činnost, společnost pod jeho vedením žádnou činnost nevykonávala, sám nikomu neudělil plnou moc, aby společnost zastupoval. P. D. dále uvedl, že účetnictví nikdy neviděl a ani nevěděl, kdo ho vedl.

36. Pokud jde o žalobcem předložené doklady, tak podle správce daně na předložených přepravních dokladech chybí vazba, k jakým vydaným dokladům za zboží se přeprava vztahuje, vyskytuje se nesoulad mezi odběratelem uvedeným na dokladech za zboží a příjemcem uvedeným na nákladních listech, nákladní listy nejsou potvrzené odběratelem. Podle správce daně žalobce nepředložil žádnou písemnost, na které by bylo potvrzeno přijetí zboží odběratelem uvedeným na vydané faktuře.
37. I v tomto případě zdejší soud zdůrazňuje, že vytýkal-li žalobce žalovanému a správci daně způsob hodnocení předložených listin a neprovedení navrhovaných důkazů, tak zdejší soud neshledal žádnou nesprávnost na hodnocení žalobcem předložených dokladů za situace, kdy správce daně přdestřel dostatečné pochybnosti o jejich průkaznosti.
38. Výše shrnuté úvahy správce daně vyplývající z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, k uskutečněným plněním pro společnost OLGESTION týkající se přepravních dokladů, faktur a nákladních listů ve spojení s výsledky mezinárodní výměny informací týkající se tohoto odběratele podle zdejšího soudu neodporují ani pravidlům formální logiky ani zásadě volného hodnocení důkazů.
39. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak ve vztahu k dodání zboží do jiného členského státu správce daně nejprve v průběhu daňové kontroly žalobce vyzval (výzva ze dne 19.6.2013, č.j. 2264339/13), aby prokázal, s kým a jakým způsobem dojednával dodávky a ceny zboží, kdo objednával přepravu, kdo a kde dodávky přejímal, jakým způsobem žalobce navazoval obchodní vztahy se svými odběrateli a zda byly dodávky pojištěny. Žalobce k tomu dne 25.4.2014 ve svém vyjádření sdělil, že pokud je na faktuře (doklad č. 10/184) uvedeno jako místo určení označení jiné společnosti (TAMION s.r.o.), je tomu tak proto, že dostal od odběratele instrukci, že má zboží dodat do skladu této společnosti. Žalobce dále odkázal na výpis z účtu, ze kterého jsou zřejmé platby za zboží. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) zástupce žalobce k prokázání dodání zboží do jiného členského státu požadoval řádné doplnění dokazování výsledky případně místním šetřením přepravníků a osob, které zboží na Slovensku převzaly, například skladovatelů. Dále požadoval provést ztotožnění přeprav a okolností přeprav u společnosti TSH spol. s r.o. a slovenské společnosti TAMION s.r.o. a popř. vyžádání si svědecké výpovědi z policejního spisu s důrazem na existenci zboží a otázku, komu toto zboží bylo vydáno. Dále navrhl, aby bylo ve spolupráci s OLGESTION s.r.o. a Raiffeisen bankou zjištěno, od koho byly připsány prostředky na účet žalobce, a požadoval identifikaci osoby, která měla dispoziční právo k účtu a zjištění, proč tato osoba žalobci tyto prostředky poukázala.

40. Žalovaný po shrnutí skutečností zjištěných správcem daně k deklarovanému odběrateli na Slovensku a pochybností správce daně ohledně údajů na předložených dokladech k těmto návrhům uvedl, že v souvislosti s požadavkem na ztotožnění přeprav u společnosti TAMION s.r.o. a TSH spol. s r.o. není zřejmé, co konkrétně žalobce požaduje. Podle žalovaného z postoupeného spisu vyplývá, že ve věci ztotožnění přeprav a konkrétních dodávek zboží žalobce nepředložil věrohodné důkazy. Pokud žalobce jednoznačně postavení TAMION s.r.o. ve vztahu k posuzovaným dodávkám zboží neprokázal, žalovaný uvedl, že není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových neurčitých tvrzení, a za těchto okolností neakceptoval návrh žalobce na provedení svědeckých výpovědí označených právnických osob.
41. I v tomto případě zdejší soud uvádí, že důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od DPH do jiného členského státu Evropské unie tížilo žalobce, který zdanitelné plnění uskutečňoval a byl povinen prokázat uskutečnění transakce s OLGESTION, coby deklarovaným odběratelem v jiném členském státě.
42. Za situace, kdy byly údaje na formálních dokladech správcem daně relevantním způsobem zpochybněny a jednatel deklarovaného odběratele v daném případě figuroval zjevně v pozici „bílého koně“, žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval výše uvedené důkazní návrhy, z nichž některé byly přitom nekonkrétní (požadavek místního šetření u přepravců a skladovatelů, ztotožnění přepravy a okolností přepravy a popř. vyžádání si svědecké výpovědi z policejního spisu s důrazem na existenci zboží a otázku, komu toto zboží bylo vydáno), kdy žalovaný k nim správně poznamenal, že se jednalo o návrhy přesahující důkazní povinnost správce daně. Takto formulovanými návrhy žalobce de facto přenášel zpět důkazní aktivitu na správce daně, což je v rozporu s výše zmiňovaným rozložením důkazního břemena v daňovém řízení.
43. Pokud jde o návrhy na výsledky přejímajících společností uplatněné v roce 2015, tak ty nebyly navrhovány k okolnostem přejímky zboží deklarovaným dodavatelem, a stěží by tak mohly potvrdit, že společnost OLGESTION zboží skutečně přijala, což je právě tou podstatnou okolností deklarované transakce, která byla zpochybněna. Není tak důvodná námitka, že žalovaný nesprávně nezohlednil důkazní návrhy žalobce. Co se týká úhrady ceny zboží (což žalobce dokladoval výpisem z účtu a požadoval po žalovaném zjištění okolností úhrady), tak zdejší soud uvádí, že na závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky odběratelem za situace, kdy doklady byly správními orgány kvalifikovaně zpochybněny.
44. Pokud jde o plnění do jiného státu pro společnost SMART IMPORT EXPORT v rámci zdaňovacího období listopad 2010 (dodání dle dokladu č. 010/408), správce daně zpochybnil žalobcem předložené formální doklady o uskutečnění plnění. Z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, vyplývá, že správce daně na základě mezinárodního dožádání zjistil, že místně příslušný správce daně nepotvrdil uskutečnění zdanitelného plnění dle předložených dokladů, SMART IMPORT EXPORT na uvedené adrese nikdy nesídlila, jedná se o byt dřívější jednatelky, v rámci kontroly bylo zjištěno, že tento subjekt ze svého sídla nikdy nevykonával žádnou činnost, přiznání k DPH nebylo podáno, registrace k DPH byla zrušena se zpětnou platností k datu registrace dne 10.7.2010 a dne 11.7.2011 byl vyhlášen konkurz.

45. Pokud jde o žalobcem předložené doklady, tak podle správce daně na předloženém přepravním dokladu chybí vazba, k jakému dokladu za zboží se přeprava vztahuje, na dokladu za přepravu je uvedeno nižší datum, než je datum uskutečnění zdanitelného plnění uvedené na dokladu za zboží, vyskytuje se nesoulad mezi odběratelem uvedeným na dokladech za zboží a příjemcem uvedeným na nákladním listu a nákladní list není potvrzen odběratelem. Podle správce daně žalobce nepředložil žádnou písemnost, na které by bylo potvrzeno přijetí zboží odběratelem uvedeným na vydané faktuře.
46. Pokud žalobce vytýkal žalovanému a správci daně způsob hodnocení předložených listin a neprovedení navrhovaných důkazů, tak zdejší soud neshledal žádnou nesprávnost na hodnocení žalobcem předložených dokladů za situace, kdy správce daně přdestřel dostatečné pochybnosti o jejich průkaznosti.
47. Výše shrnuté úvahy správce daně vyplývající z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, k uskutečněným plněním pro společnost SMART IMPORT EXPORT týkající se přepravních dokladů, faktur a nákladních listů ve spojení s výsledky mezinárodní výměny informací týkající se tohoto odběratele podle soudu neodporují ani pravidlům formální logiky, ani zásadě volného hodnocení důkazů.
48. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak ve vztahu k dodání zboží do jiného členského státu správce daně nejprve v průběhu daňové kontroly žalobce vyzval (výzva ze dne 19.6.2013, č.j. 2264339/13), aby prokázal, s kým a jakým způsobem dojednával dodávky a ceny zboží, kdo objednával přepravu, kdo a kde dodávky přejímal, jakým způsobem žalobce navazoval obchodní vztahy se svými odběrateli a zda byly dodávky pojištěny. Žalobce k tomu dne 25.4.2014 mj. odkázal na výpis z účtu, ze kterého je zřejmá platba za zboží. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) zástupce žalobce k prokázání dodání zboží do jiného členského státu uvedl, že požaduje, aby žalovaný doplnil dokazování výsledky případně místním šetřením přepravníků a osob, které zboží v Německu převzaly, například u skladovatelů zboží. Dále navrhl provést jako důkaz „svědectví“ Raiffeisen banky k prokázání skutečnosti, od koho byly připsány prostředky na účet žalobce, jakož i banky odesílatele k identifikaci osoby s dispozičním právem k účtu a ke zjištění skutečnosti, proč tato osoba žalobci finanční prostředky poukázala.
49. Žalobce dále navrhl dokazovat svědeckou výpověď J. N., jednatele tohoto odběratele, který poptal zboží ze dvou žalobcem specifikovaných e-mailů. Dále žalobce požadoval provést svědeckou výpověď inspekčního a logistického skladu L&A Freight B. V. a zejména M. v. P., kteří vydávali zboží odběrateli SMART IMPORT EXPORT na základě instrukce. Dále žalobce požadoval ztotožnění přepravy a okolností přepravy do společnosti L&A Freight B. V. u spedice Šumpich, a dále provedení svědecké výpovědi skladníka žalobce, který zboží expedoval do této společnosti.
50. Žalovaný po shrnutí skutečností zjištěných správcem daně k deklarovanému odběrateli a pochybností správce daně ohledně údajů na předložených dokladech uvedl, že pokud žalobce nepředložil věrohodné důkazní prostředky, kterými by prokázal podmínky pro uplatnění osvobození od daně, a neprokázal tvrzení o osobě jednatele odběratele a M. v. P., kteří měli zboží vydávat společnosti SMART IMPORT EXPORT, tak žalovaný dovodil,

že není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových tvrzení, a proto neakceptoval návrh na provedení svědeckých výpovědí.

51. I v tomto případě zdejší soud uvádí, že důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od DPH do jiného členského státu Evropské unie tížilo žalobce, který zdanitelné plnění uskutečňoval a byl povinen prokázat uskutečnění transakce se SMART IMPORT EXPORT, coby deklarovaným odběratelem v jiném členském státě.
52. Za situace, kdy byly údaje na formálních dokladech správcem daně relevantním způsobem zpochybněny a jednatel deklarovaného odběratele v daném případě figuroval zjevně v pozici „bílého koně“, žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval výše uvedené důkazní návrhy, k nimž uvedl, že pokud žalobce nepředložil věrohodné důkazní prostředky, kterými by prokázal, tvrzené skutečnosti včetně tvrzení o osobě jednatele odběratele a osoby jménem M. v. d. P., která měla dodávat zboží společnosti SMART IMPORT EXPORT, není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových tvrzení, a za těchto okolností neakceptoval návrh na provedení svědeckých výpovědí.
53. Některé důkazní návrhy byly přitom natolik nekonkrétní (požadavek místního šetření u přepravníků a skladovatelů, ztotožnění přepravy a okolností přepravy), že žalovaný k nim správně poznamenal, že se jednalo o návrhy přesahující důkazní povinnost správce daně. Takto formulovanými návrhy žalobce de facto přenášel zpět důkazní aktivitu na správce daně, což je v rozporu s výše zmiňovaným rozložením důkazního břemena v daňovém řízení. Pokud žalobce navrhoval provést identifikaci právnických nebo fyzických osob, které jsou uvedeny na dokladech o přepravě, a dále provedení svědecké výpovědi J. N., jednatele odběratele, inspekčního a logistického skladu L&A Freight B. V., osoby M. v. P., která vydávala zboží odběrateli na základě instrukce, a skladníka žalobce, soud k tomu poznamenává, že žalobce ani nespécifikoval, jaké skutečnosti by měly být svědeckými výpověďmi prokázány. Tyto výpovědi nebyly navrhovány k okolnostem přejímky zboží deklarovaným dodavatelem, a stěží by tak mohly potvrdit, že společnost odběratele zboží skutečně přijala, což je právě tou podstatnou okolností deklarované transakce, která byla zpochybněna. Není tak důvodná námitka, že žalovaný nesprávně nezohlednil důkazní návrhy žalobce. Co se týká úhrady ceny zboží (což žalobce dokladoval výpisem z účtu a po žalovaném požadoval zjištění okolností úhrady), tak soud uvádí, že na závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky odběratelem za situace, kdy doklady byly správními orgány kvalifikovaně zpochybněny.
54. Pokud jde o plnění do jiného státu pro společnost Triton Technology v rámci zdaňovacího období prosinec 2010 (dodání dle dokladu č. 010/480), správce daně zpochybnil žalobcem předložené formální doklady o uskutečnění plnění. Z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, vyplývá, že správce daně na základě mezinárodního dožádání zjistil, že místně příslušný správce daně nepotvrdil uskutečnění zdanitelného plnění dle předložených dokladů, dle sdělení právníka byla dotčená společnost v roce 2010 již zavřená, v květnu 2011 zbankrotovala, registrace k DPH byla zrušena ke dni 2.5.2011.
55. Pokud jde o žalobcem předložené doklady, tak podle správce daně na předloženém přepravním dokladu chybí vazba, k jakému dokladu za zboží se přeprava vztahuje, vyskytuje se nesoulad mezi odběratelem uvedeným na dokladech za zboží a příjemcem

uvedeným na nákladním listu a nákladní list není potvrzen odběratelem. Podle správce daně žalobce nepředložil žádnou písemnost, na které by bylo potvrzeno přijetí zboží odběratelem uvedeným na vydané faktuře.

56. Vytýkal-li žalobce žalovanému a správci daně způsob hodnocení předložených listin a neprovedení navrhaných důkazů, tak zdejší soud neshledal žádnou nesprávnost na hodnocení žalobcem předložených dokladů za situace, kdy správce daně přdestřel dostatečné pochybnosti o jejich průkaznosti.
57. Výše shrnuté úvahy správce daně vyplývající z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole ze dne 24.6.2014, č.j. 2811729/14/3002-05403-705868, k uskutečněným plněním pro společnost Triton Technology týkající se přepravních dokladů, faktur a nákladních listů ve spojení s výsledky mezinárodní výměny informací týkající se tohoto odběratele podle soudu neodporují ani pravidlům formální logiky ani zásadě volného hodnocení důkazů.
58. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak ve vztahu k dodání zboží do jiného členského státu správce daně nejprve v průběhu daňové kontroly žalobce vyzval (výzva ze dne 19.6.2013, č.j. 2264339/13), aby prokázal, s kým a jakým způsobem dojednával dodávky a ceny zboží, kdo objednával přepravu, kdo a kde dodávky přejímal, jakým způsobem žalobce navazoval obchodní vztahy se svými odběrateli a zda byly dodávky pojištěny. Žalobce k tomu dne 25.4.2014 ve svém vyjádření sdělil, že na faktuře je jako odběratel uvedena společnost Triton Technology a místo určení je společnost L&A Freight B. V. proto, že žalobce dostal od odběratele instrukci, že má zboží dodat do skladu této společnosti. Žalobce dále odkázal na výpis z účtu, ze kterého je zřejmá platba za zboží.
59. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) zástupce žalobce uvedl, že požaduje doplnění dokazování svědeckými výslechy případně místním šetřením přepraviců a osob, které zboží v Německu převzaly, například u skladovatelů. Dále požadoval provést svědeckou výpověď S. T., jednatele Triton Technology, a L. E., který u žalobce objednával zboží jménem společnosti Triton Technology. Žalobce dále navrhl dokazovat svědeckou výpověď inspekčního a logistického skladu L&A Freight B. V. a zejména M. v. P., který vydával zboží odběrateli na základě instrukce od žalobce po obdržení platby. Dále žalobce požadoval provedení svědecké výpovědi D. L., kterého jednatel žalobce osobně poznal na veletrhu v Hannoveru před zhruba 10 lety, a také ztotožnění osob, které jsou uvedeny v kopii e-mailu společností L&A Freight B. V. a které jednaly za společnost Triton Technology. Dále požadoval provést svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží do této společnosti expedoval. Dále navrhl provést jako důkaz „svědectví“ Raiffeisen banky k prokázání skutečnosti, od koho byly připsány prostředky na účet žalobce, jakož i banky odesílatele k identifikaci osoby s dispozičním právem k účtu a ke zjištění skutečnosti, proč tato osoba žalobci finanční prostředky poukázala.
60. Žalovaný po shrnutí skutečností zjištěných správcem daně k deklarovanému odběrateli a pochybností správce daně ohledně údajů na předložených dokladech uvedl, že pokud žalobce nepředložil věrohodné důkazní prostředky, kterými by prokázal podmínky pro uplatnění osvobození od daně, a neprokázal tvrzení o osobě jednatele odběratele a osobě M. v. P., která měla zboží vydávat společnosti Triton Technology, tak žalovaný dovodil, že není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových tvrzení, a proto neakceptoval návrh na provedení svědeckých výpovědí.

61. I v tomto případě soud uvádí, že důkazní břemeno o dodání zboží osvobozeného od DPH do jiného členského státu Evropské unie tížilo žalobce, který zdanitelné plnění uskutečňoval a byl povinen prokázat uskutečnění transakce s Triton Technology, coby deklarovaným odběratelem v jiném členském státě.
62. Za situace, kdy byly údaje na formálních dokladech správcem daně relevantním způsobem zpochybněny a jednatel deklarovaného odběratele v daném případě figuroval zjevně v pozici „bílého koně“, žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval výše uvedené důkazní návrhy, k nimž uvedl, že pokud žalobce nepředložil věrohodné důkazní prostředky, kterými by prokázal tvrzené skutečnosti včetně tvrzení o osobě jednatele odběratele a osobě jménem M. v. P., která měla dodávat zboží společnosti Triton Technology, žalovaný není povinen v rámci dokazování vyhledávat důkazy na podporu žalobcových tvrzení, a za těchto okolností neakceptoval návrh na provedení svědeckých výpovědí.
63. Některé důkazní návrhy byly přitom natolik nekonkrétní (požadavek místního šetření), že bylo zřejmé, že se jedná o návrhy přesahující důkazní povinnost správce daně. Žalobce formulovanými návrhy de facto přenášel zpět důkazní aktivitu na správce daně, což je v rozporu s výše zmiňovaným rozložením důkazního břemena v daňovém řízení. Pokud žalobce navrhoval provést svědeckou výpověď S. T., jednatele odběratele, L. E., který zboží u žalobce objednával jménem této společnosti, inspekčního a logistického skladu L&A Freight B. V., M. v. P. a dále D. L., soud k tomu poznamenává, že žalobce ani nespecifikoval, jaké skutečnosti by měly být svědeckými výpověďmi prokázány. Tyto výpovědi nebyly navrhovány k okolnostem přejímky zboží deklarovaným dodavatelem a stěží by tak mohly potvrdit, že společnost odběratele zboží skutečně přijala, což je právě tou podstatnou okolností deklarované transakce, která byla zpochybněna. Není tak důvodná námitka, že žalovaný nesprávně nezohlednil důkazní návrhy žalobce. Co se týká uhrazení ceny zboží (což žalobce dokladoval výpisem z účtu a po žalovaném požadoval zjištění okolností úhrady), tak soud uvádí, že na závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky odběratelem za situace, kdy doklady byly správními orgány kvalifikovaně zpochybněny.
64. Ve vztahu k obchodním transakcím s uvedenými obchodními společnostmi soud dále uvádí, že pokud žalobce namítá, že žalovaný neuvedl, které konkrétní doklady za zboží a za přepravu trpí časovým nesouladem a jakým, tak přestože u některých dílčích pochybností správce daně neidentifikoval (číselně) konkrétní doklady, jichž se tyto pochybnosti měly týkat, a nešlo-li o případ, kdy bylo zřejmé, že se pochybnosti mají týkat všech zpochybněných dokladů o obchodech s konkrétní společností ve všech zdaňovacích obdobích, nejedná se o skutečnost mající za následek nepřezkoumatelnost závěrů o vzniklých pochybnostech. Na uvedených závěrech o neunesení důkazního břemena žalobcem by nemohlo ničeho změnit ani prokázání zaplacení peněžní částky dodavateli za situace, kdy doklady byly výše uvedeným způsobem zpochybněny.
65. K námitce, že žalobce existenci zboží prokazoval mimo jiné reklamami od některých obchodních partnerů, kterým „údajně nedodané zboží ze zahraničí“ prodal, soud uvádí, že se jedná o námitku zcela nekonkrétní, nadto se míjející s obsahem spisu. Žalobce neuvádí, kdy v průběhu daňového řízení uvedené reklamy dokládal a kterých společností se měly týkat; nadto soud ve správním spisu nenalezl žádnou písemnost, jíž by žalobce takové důkazní prostředky správcovi daně ve vztahu k transakcím s výše specifikovanými společnostmi předložil, a takovou písemnost žalobce nekonkretizuje ani nyní v řízení před soudem. Ani tato námitka tak není důvodná.

b) oprávněnost uplatnění nároku na odpočet daně

66. Žalovaný v písemnosti „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) uvedl, že co se týká oprávněnosti nároku na odpočet daně podle § 72 a násl. ZDPH, akceptoval důvody žalobcem uvedené v odvolání a ve vyjádření k výsledku kontrolního zjištění týkající se použití přijatých plnění od dodavatele Backhan, s.r.o. k ekonomické činnosti (zdaňovací období březen 2009). V případě dodávek od HILLINGDON s.r.o. (zdaňovací období duben 2010), NextTrade Europe s.r.o. (zdaňovací období březen 2010), TKU INVEST s.r.o. (zdaňovací období listopad 2010 a prosinec 2010), EGOWAY spol. s r.o. (zdaňovací období březen 2009 a duben 2010) žalovaný dovodil, že žalobce neprokázal, že plnění přijal, resp. že je použil ke své ekonomické činnosti.
67. Podle § 72 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 ZDPH (ve znění účinném do 31.12.2010) má plátce nárok na odpočet DPH, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu DPH vzniká dnem uskutečnění přijatého zdanitelného plnění nebo dnem přijetí platby, pokud platba je přijata plátcem, který uskutečňuje zdanitelné plnění, přede dnem uskutečnění zdanitelného plnění.
68. Princip DPH je postaven na nepřímém odvodu této daně ve prospěch státního rozpočtu prostřednictvím plátce daně. Tato daň je součástí ceny za jím nabízené a uskutečněné zdanitelné plnění. Zákon o DPH však za určitých podmínek dává možnost plátcovi daně tuto daň ze státního rozpočtu, do něj odvedenou jinými plátcí, získat zpět, a to formou odpočtu daně. Odpočet DPH je veřejnoprávním nárokem, jehož uplatnění je možné pouze za zákonem stanovených podmínek. Plátce, který uplatňuje odpočet DPH, musí oprávněnost nároku, deklarovaného v daňovém přiznání, správci daně prokázat. „...nárok na odpočet daně z přidané hodnoty vzniká tehdy, pokud plátce použije přijaté zdanitelné plnění pro uskutečnění své ekonomické činnosti za splnění dalších zákonem vymezených podmínek (§ 72 a následující zákona o dani z přidané hodnoty). Daňový doklad proto per se není poukázkou na vznik nároku na odpočet daně: aby mu mohla být přisouzena důkazní hodnota ve smyslu § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty, musí věrně zobrazovat právě faktickou stránku věci - tj. přijetí zdanitelného plnění. Neodpovídají-li některé nebo dokonce všechny údaje uvedené na daňovém dokladu skutečnosti, nelze mechanismus předvídaný v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty využít. Jinými slovy obecně sice samotné předložení formálně bezvadného daňového dokladu postačuje k prokázání vzniku nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, avšak vzniknou-li správci daně pochybnosti o správnosti údajů na tomto dokladu, resp. pochybnosti o uskutečnění zdanitelného plnění či naplnění jiných zákonných podmínek pro uplatnění odpočtu daně, ztrácí daňový doklad svoji důkazní hodnotu předvídanou v § 73 odst. 1 zákona o dani z přidané hodnoty a nárok na odpočet daně je třeba prokazovat dalšími způsoby předvídanými daňovým řádem...“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.3.2010, č.j. 1 Afs 10/2010-71).
69. Pokud jde o uskutečnění transakcí se společností HILLINGDON s.r.o. v rámci zdaňovacího období duben 2010 (doklad č. 020/60), tak k tomu z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že podle správce daně žalobcem předložené důkazní prostředky formální povahy nedokládají, že žalobce použil předmětná plnění pro svoji ekonomickou činnost v souladu s § 72 odst. 1 ZDPH. Na základě dožádání správce daně obdržel odpověď místně příslušného správce daně, který nepotvrdil uskutečnění zdanitelných plnění dle předložených dokladů a uvedl, že dotčený subjekt je nekontaktní, nezaplatil vykázanou

daňovou povinnost za zdaňovací období duben 2010, registrace k DPH byla zrušena k 25.2.2012. Na základě výzvy k poskytnutí informací obdržel správce daně odpověď Policie ČR, podle níž L. L. M. B., která byla dle obchodního rejstříku v dotčeném období statutárním orgánem tohoto subjektu, popřela, že by tuto funkci vykonávala, a nevěděla, kdo zastupoval nebo zastupuje dotčenou společnost na základě plné moci, nevěděla ani, co tato společnost vyráběla, s čím obchodovala nebo jaké služby poskytovala. Zhodnocení předložených dokumentů o transakci žalobce s HILLINGDON, s.r.o. dle dokladu č. 020/60 je rozvedeno na straně 28 a 29 a také 40 zprávy o daňové kontrole a straně 16 úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868.

70. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce dne 25.4.2014 ve svém vyjádření odkázal na fakturu za nákup zboží, příjemku k faktuře a dále mj. výpis z účtu, ze kterého je zjevné zaplacení faktury společností HILLINGDON s.r.o.
71. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) zástupce žalobce navrhl, aby žalovaný ve spolupráci s HILLINGDON s.r.o. a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, a identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a zjistil, proč tato osoba od žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval svědectví společností Platinum Components, kterým bylo zboží následně prodáno a které mohou potvrdit kvalitu a existenci zboží, zejména obchodníků jednajících za tuto společnost N. A. a S. H. Žalobce dále navrhl dokazovat svědeckou výpověď inspekčního a logistického skladu L&A Freight B. V. a zejména M. v. P., který vydával zboží společnosti Platinum Components. Dále požadoval provést svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží do této společnosti expedoval.
72. Žalovaný v napadeném rozhodnutí shrnul zjištění správce daně a uvedl, že za daného stavu věci, kdy není pochyb, že majitelem bankovního účtu, na který žalobce poukázal peněžní prostředky, je HILLINGDON s.r.o., kdy dispoziční právo k účtu společnosti HILLINGDON s.r.o. měla neznámá osoba a kdy žalobce neidentifikoval fyzickou osobu, která mu zboží dodala, nebyl povinen v rámci dokazování prokazovat skutečného dodavatele zboží. S ohledem na tyto skutečnosti žalovaný uvedl, že požadavek na provedení nepřímého důkazu existence a kvality zboží svědeckou výpověď N. A. a S. H. je nadbytečný.
73. Pokud jde o dodávky od společnosti NexTrade Europe s.r.o. v rámci zdaňovacího období březen 2010 (doklad č. 020/42 a 020/43), tak k tomu z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že dožádaný místně příslušný správce daně tohoto daňového subjektu nemohl potvrdit uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na dokladech, neboť za společnost se na předvolání bez omluvy nikdo nedostavil, společnost má virtuální sídlo, vykázaná daňová povinnost za září 2009 nebyla zaplacená a následně byla uhrazena z nadměrného odpočtu, přičemž od ledna 2010 společnost nepodává daňová přiznání k DPH a registrace k DPH byla zrušena k 9.11.2010.
74. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce v reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) navrhl, aby žalovaný přesně identifikoval R. Š. a navrhl provést jako důkaz jeho svědeckou výpověď a výpověď J. K. a za NexTrade Europe s.r.o. Dále navrhl, aby žalovaný ve spolupráci s NexTrade Europe s.r.o. a Raiffeisen

bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, a identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a zjistil, proč tato osoba od žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval svědeckou výpověď společností, kam žalobce nakoupené zboží od NexTrade Europe s.r.o. dodával, například ALZA a.s., E-SHOP.GR, AT COMPUTERS a.s., atd. Dále požadoval svědeckou výpověď svého skladníka, který zboží expedoval do těchto společností.

75. Žalovaný v napadeném rozhodnutí upozornil, že jednatelem a společníkem deklarovaného dodavatele je J. K., přičemž žalobce opakovaně v souvislosti s okolnostmi realizace přijatých plnění uváděl, že ve věci pořízení zboží jednal s údajným bývalým zaměstnancem tohoto dodavatele, jehož příjmení nepřesně identifikoval. Podle žalovaného žalobce neidentifikoval osobu, se kterou sjednával obchody a která měla vystavovat příslušné faktury, a neprokázal oprávnění této osoby jednat za deklarovaného dodavatele, a správce daně tak postupoval v souladu se zákonem, pokud danou osobu nevyslechl. Žalovaný upozornil, že není povinen v rámci doplnění řízení ve fázi odvolání provádět identifikaci osob, s níž měl žalobce sjednávat obchody a která měla vystavovat faktury, a zajišťovat tak důkazy, které by mohly podpořit tvrzení žalobce.
76. Co se týká dodávek od společnosti TKU INVEST s.r.o. v rámci zdaňovacího období listopad 2010 a prosinec 2010 (doklad č. 020/190, 020/194, 020/196, 020/199, 020/201, 020/206, 020/207, 020/215), z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že správce daně na základě dožádání obdržel odpověď místně příslušného správce daně, který nemohl potvrdit uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na předmětných dokladech, deklarovaný dodavatel se na adrese sídla nenachází, dle sdělení jednatele veškeré účetnictví převzala Policie ČR k šetření, dotčená společnost v říjnu 2010 vykázala nulové přiznání, v listopadu 2010 vykázala nadměrný odpočet, který z důvodu nedoplatku nebyl vrácen, v prosinci 2010 vykázala daňovou povinnost, kterou neuhradila, po daňovém řízení, které se týkalo i dotčených období, dotčená společnost doměřenou daňovou povinností nezaplatila. Zhodnocení předložených dokumentů o transakci žalobce s TKU INVEST s.r.o. dle dotčených dokladů je dále uvedeno na straně 45 a 46 zprávy o daňové kontrole.
77. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce dne 30.4.2014 mimo jiné sdělil, že jednatel TKU INVEST L. Ch. potvrdil, že tato společnost obchodovala se žalobcem, a dále sdělil, že nemůže požadované doklady předložit, protože je musel odevzdat Policii ČR.
78. V reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) žalobce navrhl provést jako důkaz výpověď L. Ch., který dodával zboží osobně žalobci a obchodní případy sjednával se žalobcem přímo v sídle společnosti. Dále požadoval, aby žalovaný ve spolupráci s TKU INVEST s.r.o. a Správou aktiv a bankovního poradenství a.s. zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, identifikoval osobu, která měla dispoziční právo například k účtu č. 35-9546650217/0100, a zjistil, proč tato osoba od žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval svědectví společností, kam žalobce nakoupené zboží od společnosti TKU INVEST s.r.o. dodával. Požadoval také svědeckou výpověď skladníka žalobce, který zboží expedoval do těchto společností.
79. Žalovaný odkázal na zjištění správce daně, že žalobce přeložil v rámci dodávek odběratelům dodací listy obsahující specifikaci zboží uvedením sériových čísel jednotlivých

přístrojů, avšak k přijatým dokladům od dodavatele nedoložil žádné podklady uvádějící tuto specifikaci (průvodky k přijatým fakturám, příjemky na sklad), a že se žalobce ani nevyjádřil ke zjištění, že na základě přeložených důkazů, včetně přepravních dokladů, nelze nakoupené a prodané zboží ztotožnit. Žalovaný dále uvedl, že nelze očekávat, že na základě svědeckých výpovědí navržených svědků by mohly být žalobcovy neprůkazné evidence (skladová, obchodní) napraveny a pořízené a dodané zboží ztotožněno, proto jejich provedení považoval za neúčelné.

80. Pokud jde o obchodní transakce se společností EGOWAY spol. s r.o. v rámci zdaňovacího období březen 2009 a duben 2010 (doklad č. 020/93, 020/112, 020/71), z úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, ve spojení se zprávou o daňové kontrole vyplynulo, že místně příslušný správce daně nepotvrdil uskutečnění zdanitelných plnění uvedených na předložených dokladech, neboť společnost EGOWAY spol. s r.o. toto plnění neobdržela od dodavatele deklarovaného na fakturách - společnosti Liotta s.r.o. EGOWAY zaplatila vykázanou daňovou povinnost za období září 2008, březen 2009, únor 2010 a duben 2010, vykázané nadměrné odpočty za únor 2009, prosinec 2009 a duben 2010 byly daňovému subjektu vráceny po daňovém řízení, které se týkalo též posuzovaných období, přičemž společnost doměřenou daňovou povinnost nezaplatila.
81. Správce daně dále uvedl, že žalobce k většině přijatých faktur předložil příjemku na sklad, průvodku (zaúčtování), úhrady, někdy doklad o přepravě, fakturu vydanou, někdy i úhrady vydaných faktur, přičemž na předložených fakturách je uveden název zboží, počet kusů a cena, ovšem bez uvedení výrobních čísel nebo jiné identifikace; k několika málo fakturám byly předloženy příjemky zboží na sklad s uvedením konkrétních výrobních čísel, přičemž není zřejmé, kde žalobce tato čísla získal. Správce daně zdůraznil, že někdy jsou výrobní čísla uvedena pouze na dodacích listech k vydaným fakturám, na příjemkách a na přijatých fakturách výrobní čísla uvedena nejsou; není tak zřejmá spojitost s určitým konkrétním zbožím na přijaté fakture a na fakture vydané. Podle správce daně nelze ztotožnit, zda na fakture přijaté i fakture vydané se jedná o jedno určité konkrétní zboží.
82. Správce daně v souvislosti s dodávkami od společnosti EGOWAY spol. s r.o. odmítl „místopřisežné prohlášení“ tehdejší jednatelky tohoto dodavatele, které ve svém vyjádření žalobce označil za klíčový důkaz, coby důkazní prostředek, neboť neuvádí konkrétní skutečnosti a nemůže prokázat faktické uskutečnění plnění. K důkazním prostředkům týkajícím se společnosti EGOWAY spol. s r.o. správce daně uvedl (strana 7 zprávy o daňové kontrole), že k dokladům č. 020/93 a 020/71 žalobce nepředložil nic, k dokladu č. 020/112 předložil příjemku a dodací list. Hodnocení dokladů správcem daně je dále rozvedeno na straně 43 a 44 zprávy o daňové kontrole a straně 30 úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, na něž zdejší soud odkazuje; ostatně s hodnocením správce daně žalobce v žalobě konkrétně nepolemizuje.
83. Pokud jde o neakceptování důkazních návrhů, tak žalobce v reakci na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225) navrhl provést jako důkaz výpověď L. Š., která dodávala zboží mnohdy za osobní přítomnosti žalobce a obchodní případy sjednávala se žalobcem často přímo v sídle společnosti. Dále požadoval, aby žalovaný ve spolupráci s EGOWAY s.r.o. a Raiffeisen bankou zjistil, komu byly připsány prostředky z účtu žalobce, identifikoval osobu, která měla dispoziční právo k účtu, a zjistil, proč tato osoba od žalobce tyto prostředky obdržela a za jaká plnění. Dále požadoval svědectví společností,

kam žalobce nakoupené zboží od společnosti EGOWAY s.r.o. dodával. Požadoval také svědeckou výpověď skladníka žalobce, který zboží expedoval do těchto společností.

84. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, z předložených dokladů je zřejmé, že v rámci dodávek zboží odběratelům (například Exasoft Czech s.r.o., AT Computers aj.) žalobce předložil dodací listy obsahující specifikaci zboží uvedením sériových čísel jednotlivých přístrojů. K přijatým dokladům od EGOWAY žádné podklady (průvodky k přijatým fakturám, příjemky na sklad), které by obsahovaly tuto specifikaci, nedoložil. Dále žalovaný upozornil, že ke zjištění, že na základě předložených důkazů, včetně přepravních dokladů, nelze nakoupené a prodané zboží ztotožnit, se žalobce nevyjádřil. Dále uvedl, že jelikož nelze očekávat, že na základě svědeckých výpovědí navržených svědků by mohly být žalobcovy neprůkazné evidence (skladová, obchodní) napraveny a pořízené a dodané zboží ztotožněno, bylo by jejich provedení neúčelné.
85. S ohledem na uvedené skutečnosti zdejší soud uvádí, že správce daně prokázal relevantní pochybnosti o tom, že se konkrétní obchodní případy uskutečnily tak, jak prostřednictvím dokladů predestřel žalobce. Tyto skutečnosti správní orgány dostatečným způsobem identifikovaly, žalobci se je však nepodařilo vyvrátit. Uváděl-li žalobce, že správcem daně zjištěné skutečnosti ohledně jeho dodavatelů či odběratelů jsou okolnostmi zcela mimo jeho sféru, tak daňový subjekt musí být připraven v případě pochybností správce daně prokázat konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétnímu obchodnímu případu. Daňový subjekt musí být schopen popsat průběh obchodního případu, na jehož základě nárok uplatňuje, bez jakýchkoli podezřelých nejasností či trhlin, a to i ve vztahu k subjektu, který plnění poskytl (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9.7.2015, č.j. 9 Afs 233/2014-26, a ze dne 9.12.2015 č.j. 3 Afs 163/2015-63). Podle zdejšího soudu tedy žalovaný nepochybil, pokud neakceptoval důkazní návrhy žalobce, jak je žalobce uplatnil v rámci reakce na písemnost „Seznámení s odlišným právním názorem a výzva k vyjádření se v rámci odvolacího řízení“ (č.j. 19942/15/5300-21442-700225).
86. Jestliže správce daně zpochybnil průkaznost a úplnost formálních dokladů předložených žalobcem v průběhu daňové kontroly, nelze z § 92 daňového řádu dále dovozovat, že by správce daně byl povinen skutkový stav dále zjišťovat a prokazovat jej za žalobce. V daném případě to byl žalobce, kdo neprokázal, že došlo k přijetí či uskutečnění plnění tak, jak tvrdil.
87. Pokud žalobce namítá, že žalovaný neuvedl, které konkrétní doklady za zboží a za přepravu trpí časovým nesouladem a jakým, tak k tomu soud uvádí, že žalovaný v souvislosti s obchodními transakcemi žalobce se společnostmi HILLINGDON s.r.o., NexTrade Europe s.r.o., TKU INVEST s.r.o. a EGOWAY spol. s r.o. v napadeném rozhodnutí nedovodil, že by se na příslušných dokladech vyskytoval časový nesoulad.
88. K námitce, že žalobce existenci zboží prokazoval mimo jiné reklamacemi od některých obchodních partnerů, kterým „údajně nedodané zboží ze zahraničí“ prodal, soud uvádí, že se jedná o námitku zcela nekonkrétní, nadto se míjející s obsahem spisu. Žalobce neuvádí, kdy v průběhu daňového řízení uvedené reklamace dokládal a kterých společností se měly týkat; nadto soud ve správním spisu nenalezl žádnou písemnost, jíž by žalobce takové důkazní prostředky správci daně ve vztahu k transakcím s výše specifikovanými společnostmi předložil, a takovou písemnost nekonkretizuje žalobce ani v žalobě. Ani tato námitka tak není důvodná.

89. Pokud žalobce obecně namítal porušení § 92 odst. 7 daňového řádu, dle něhož správce daně po provedeném dokazování určí, které skutečnosti považuje za prokázané a které nikoli a na základě kterých důkazních prostředků (o hodnocení důkazů sepíše úřední záznam), tak pokud tento žalobní bod žalobce nenaplnil žádnou konkrétní argumentací, tak se stejnou mírou obecnosti zdejší soud uvádí, že neshledal, že by postup správce daně a žalovaného byl v rozporu s citovaným ustanovením, čemuž svědčí obsah zprávy o daňové kontrole a úředního záznamu ze dne 27.4.2015, č.j. 2165883/15/3002-60563-705868, jejichž podstatný obsah byl výše zrekapitulován.
90. Co se týká obecné námítky, že správní orgány porušily základní zásady správy daní ve smyslu § 5 odst. 1 a 3 a § 6 odst. 3 daňového řádu, tak z postupu správních orgánů, jak byl shrnut výše, nelze podle zdejšího soudu dovodit, že by se správní orgány namítaného porušení zásad podle daňového řádu dopustily.
91. Soud také nepřisvědčil námitce, že postupem správních orgánů byl žalobce dotčen na svých právech zaručených čl. 11 odst. 5 a 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod. Nadto žalobce ani v tomto případně nespecifikuje, čím konkrétně byla jeho základní práva porušena.
92. Odvolával-li se žalobce v replice na rozdílné postupy správce daně, tak i kdyby v minulosti došlo k odlišnému postupu správních orgánů než v nyní posuzované věci, bylo by možno se dovolávat pouze správní praxe dlouhodobé a ustálené, navíc zásada legitimního očekávání účastníka správního řízení nemá absolutní hodnotu a je omezena mimo jiné dalšími zásadami, zejména zásadou legality. Žalobce nadto konkrétně zmiňuje okolnosti transakce s DAIMOS CMC s.r.o.; v případě této společnosti však žalovaný žalobcem uplatněný nárok na odpočet DPH uznal.
93. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

94. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla přiznána náhrada nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 19. června 2018

David Raus, v.r.
předseda senátu